

המישטרה חוקרת

הריהוט הרשום על שם דיילין. ברנס פנה אל ידלין.

ידלין חשש לעשות זאת באמצעות קר פתוחים, שכן לשם מה לקופת-חולים דירה בניו-יורק? הוא פנה אל ידידו הטוב צבי רכטר, שעזמו עשה עסקות רבות בר עבר (אחת מהן היתה רכישת הדירה שבה מתגורר ידלין, אשר נבנתה על-ידי חברת-בת של סולל-בונה ונמכרה לו במחיר מוזל במיוחד. כאשר קנה גם רכטר, עם עוד שלושה בכירים בסולל-בונה, דירות לעצמו באותו מקום, התעוררה סערה ציבורית בעיקבות פירסום הפרשה על-ידי וידלין, שהיה אז מזכיר חברת-העובדים. עזר לרכיטר לצאת מן הבזע על-ידי תשלום 30 אלף לירות נוספות עבור דירת-הגג שלו).

עסקים

מישפחתיים

כטר עדיין היה או מנכ"ל כלי-כחול של סולל-בונה, ופטר את העניין בר קלות. החברה לעבודות-חוץ של סולל-בונה קנתה את הריהוט ב-1000 דולר, ומאז ועד היום היא משלמת מדי חודש בחודשו 700 דולר עבור הדירה שבה מתגורר ברנס. ולא רק ברנס. גם ידלין גר בה, כשהוא שוהה בניו-יורק, ורק לפני חודשיים התי-

נשק וחגור מתבודדים באחת הפינות של החצר, או בכניסה לאחד הכתים, עם צעירה לבושה הצאית המתארכת עד מתחת לברי-כיים וחולצה ארוכת-שרוולים כשהם מנהלים שיחות רציניות על גורל עם ישראל, אך המבט בעיניים הוא בדיקו כזה שבעיניהם של זוגות צעירים בחיבתות בתל-אביב.

לעומתם אפשר היה להבחין בצעירים בעלי חתימת-זקן, כיפה סרוגה ופתילי ציציות המציעים מבעד לפיתחי חולצותיהם הלבנות, כשהם מסתודדים בפניות אחרות עם חילות שחרחרות שנשארו על זרוען את התג האדום של המישטרה-הצבאית. לקראת הערב, הזמן שבו אמור היה להתבצע מעצרו של הרב לוינגר, הפך הרשא שמולי ביתו פיקניק גדול, שבו השתתפו צעירי קריית-ארבע והחיילים שבאו לעצור את הרב.

מסיבה פרועה

משותפת

שיחות נוספות שערכו קצינים אחדים עם לוינגר, הוא הבהיר להם בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי לא יסכים בשום אופן ללכת למעצר. התקשרויות מהירות במכשיר-הקשר הביאו להחלטה: לפנות את הכוח של הצנחנים, ולהשאיר במקום רק את 40 השוטרים והשוטרות הצבאיים ויחידה סימלית משל הצנחנים.

באותו רגע החלה החגיגה האמיתית. החיילים נחטפו כל אחד לביתו של אחד המתיישבים, לארוחה החגיגית של מוצאי-החג. זאטוטים התיישבו על ברכי לובשי המדים, כאשר אמותיהם מעמיסות על ה-שולחן מכל טוב והאב עורך שיחות-נפש עם ארוחה.

אחרי הארוחה, כאשר חזרו החיילים לבסיס המאלתה, מול הכניסה לדירתו של הרב לוינגר, נכונה להם הפתעה נוספת.

שייע נבון, אחד מוותיקי מתיישבי קריית-ארבע הזמין אותם, יחד עם רבים מצעירי הקרייה, למסיבה בדירתו. "כבר הרבה זמן לא היינו במסיבה מוצלחת כזאת," סיפרה אחרי-כך שושי, שוטרת צבאית לידת קריית-מלאכי, "היה ממש נפלא!"

המסיבה אצל שייע נבון הפכה פרועה יותר ויותר, עם התגברות השתייה. כמה שוטרים צבאיים השתכרו, ואחת השוטרות הצבאיות היתה כה שיכורה עד שידרשה, שהצליחו עדיין לשמור על חושיהם, חששו שמא תעשה דברים שיפגעו במארחים הדתיים.

השירה האדירה שבקעה מפתח דירתו של שייע נבון הדירה שניה מעיניהם של הרבני קריית-ארבע עד שעת-רבוקר מוקדמת. אחרי המסיבה ידלו החיילים והאברכים אל הדשא שמול הלוגו של הרב לוינגר, ופרצו בריקודי מעגל ושירת "עם ישראל חי" מחרישי-אוזניים.

העברה

לקריית-ארבע

מחרת בבוקר היו החיילים עייפים, אך באורח-נפלא היו התושבים רעננים. שוב הובאו המאכלים והמשקאות, שוב שיחקו הילדים עם "החייל שלי", שוב נשלח כדור מאיישם ומשחקי-כדורעף מאולתר של ריקת חיילים ואברכים. ושוב תקשרו הנוגות: דתיות עם חיילים, וחיי-לוח עם בחורי-ישיבה.

כל אותה עת עסקו מנהיגי הגוש בישיבת ודיונים לקראת הערכות מיבצעית, אם ואומנם יתעקש צה"ל לעצור את הרב לוינגר בכוח. היו כאלה שהציעו כי לוינגר ייסגר עצמו מרצונו הטוב. "הוכחנו שאי-אפשר לעשות לנו כלום מבלי שנסיים לכך," טענו אלה.

ואומנם, עם שמירה צבאית מעין זה, לא היה זה פלא שהמתנחלים שוב לעגו ל-"ה"ל, בבוקר יום השלישי השבוע הסגור, כי הרב לוינגר חמק מדירתו וכי וחת המישטרה הצבאית שמרו, אם נייגן לקרוא לכך שמירה, על בית ריק. את הפסטיבל והפיקניק המשותפים של ה"ל עם גושי-אמונים, בפתח דירתו של רב לוינגר, היטיב להגדיר אחד השוטרים הצבאיים, שניגש אל מפקדו ושאל אותו בחוסר-לב: "המפקד, אפשר לבקש מעברה לקריית-ארבע?"

יוסי ינאי

ההימור המסוכן של הנגיד המיועד

אכסן בדירה זו עם חברתו, עורכת-הדין טלי ליבני.

אגב, טובות הדדיות אלו נמשכות כל העת. אחרי שרכטר נזרק מסולל-בונה (בר עיקבות הגילויים שלי על קשריו עם טיבור רזונבוים), נתן בידו ידלין את עבודת הפיקוח על הגדלת בית-החולים של קופת-חולים בכארי-שבע. עד כאן קשריו של ידלין עם ברנס ורכטר, אך זה רק חלק מן הקשרים, שכן דרושה חקירה מאומצת של המישטרה כדי לחשוף את כולם (כמו, למשל, השותפות המזוהה של סולל-בונה וקופת-חולים בר מירפאות שבהן רוכשים ציוד רב ומשלימים קומיסיון גבוה). אבל אשר ידלין דואג גם למישפחתו.

יש לו אחות, שרה הרי שמה, והיא היתה שותפת בחברת ביטוחים בחיפה עם יהושע אליעזר. בתחילת שנת 1973, כאשר היה ידלין מזכיר חברת-העובדים, התמנת איתן אבניאון כמנכ"ל חברת-הביטוח ההסתדרותית תית הסנה. ידלין לא היסס להיפגש עימה ולבקשו לקבל את אחותו לפגישה ולתת לה עבודה כסוכנת של הסנה. חברת הסנה, אגב, היא המבטחת הראשית של קופת-חולים, יחד עם חברת-הביטוח איחוד. אבניאון נפגש עם שרה הרי, וכאשר דרשה קומיסיון גבוה בהרבה מן המקובל, סירב לעבוד עימה.

זמן קצר לאחר-מכן קיבלה חברת-הביטוח יובל את כל ענף ביטוח חבות המעבידים של קופת-חולים. זהו ביטוח שבו מבטח ה"מעסיק את עובדיו מפני תשלומים לעובדים בגין תאונות שונות. יובל מקבלת מקופת-חולים פרמיה שנתית של 250 אלף לירות. חלקו של סוכן-הביטוח הוא עמלה בגובה של 50% אלף ל"י לשנה. מדוע הוצא ביטוח זה מן הסנה ואיחוד, ונמסר ליובל? רישמית, הוצא מיכרז. אבל ייתכן שקיים קשר לעובדה שאחותו של ידלין, שרה הרי היתה סוכנת של חברת יובל בחיפה.

קשריו של ידלין עם אחותו מובילים לפרשיות המסובכות של עיסקות-הקרקע שלו. ידלין הוא בן ראשוני-לציון, והוא ואחותו קיבלו בירושה מיגרש בן 900 מטר מרובע כרחוב דרוז 164. שלא היה בעל עזר רב כי נמצא בחברת צדיק, ביום

הברית. בין לוס-אנג'לס ותל-אביב קיבל ידלין ממישהו את הכסף שהפסיד. ברנס, מצידו, טוען כי לא הוא נתן לו את הכסף. בין אם ברנס נתן לידלין את סכום הר הפסד ובין אם לאו — השניים ידידים בלב ובנפש, וכאשר הסתכך ברנס, נזרק מדיילין ונותר ללא רכוש, עזר לו ידלין ברוחב יד ולב, ולא מכיסו שלו, חלילה. על חשבון הציבור.

ברנס, עם קבוצה של משקיעים הקים בשארם-א-שייך מלון שהפסיד כסף רב, נוסף לחוב של 2.8 מיליוני לירות ל-חברה לפיתוח מופעלי תיירות של הממלכה. למרבה הצרה נתן ברנס ערבות אי-שית לחוב, ומנכ"ל החברה הממשלתית שימחה פופס, כשנוכח כי אין כל סיכוי לגי-בוטו, ניגש לממש את הערבות האישית. כאן נכנס ידלין לתמונה, וקופת-חולים לקחה על עצמה את המלון של ברנס, על חובותיו.

יד

לוחצת יד

אחר-מכן גמל ידלין לברנס עוד חסד. ברנס, באמצעות בנק אונקו הישראלי, שהיה שייך לו, היה סוכן של חברה אמריקאית לציוד רפואי. קופת-חולים רכשה לפני שלוש שנים ציוד להטבעת מחירי תרופות, שילמה עבור הציוד כחמישה מיליון לירות. הסוכן ומקבל-העמלה היה ברנס. הציוד נח ללא כל שימוש במשך שלוש שנים, כי רק בימים אלה אישרה ההסתדרות לקופת-חולים בפינת ברודוויי-רחוב 53 בניו-יורק, כל עוד היה נשיאה של דיילין, שולם שכר-הדירה על-ידי החברה. אך כאשר נזרק מן החברה, היה צורך למצוא מישהו שישלם את שכר-הדירה, ויקנה את

מים אחדים לאחר רצח קריית-שמונה, בתחילת מאי 1974, התעכב זוג ישראלים בעיירת התימורים לאס-יוגאס, במדינת נוואדה שבארצות-הברית. נפתלי אלשייך ואשתו שהו באמריקה בענייני ה-חברה שלהם, מיפעל-התקליטים ישראל-פונ, והידיעות בדבר הרצח גרמו לביטול סידורם. הם החליטו לחזור לישראל במהירות, לא לשהות בלאס-יוגאס ובקליפורניה כפי שתיכננו.

אחרי שהזמינו את מקומותיהם במטוס לבוקר המחרת, יצאו לשוטט בעיר-התימורים, רים, ועשו מה שעושה כל אורח במקום זה: הם עברו מקאזינו לקאזינו, וצפו בר-המריים, לפתע לפת אלשייך את זרועה של אשתו, והצביע אל אחד משולחנות-הרוטלה. "אני מכיר אותו," לחש לאשתו, "זהו אשר ידלין מקופת-חולים."

הם התקרבו אל השולחן של ידלין, עמדו מאחוריו, ידלין ישב, ולפניו ערימת זיטור גים ענקית. לידו ישב ישראלי נוסף, רשם כל העת את המוריו של ידלין. אלשייך הביט בפליאה רבה כיצד הולכת ערימת הזיטורים הענקית ונעלמת. כאשר אזל הזיטון האחרון, שמע אלשייך את שכנו של ידלין אומר לו כי הפסיד עד כה יותר מארבעת אלפים דולר. אשר ידלין החוויר, קם ממקומו, ויצא עם חברו מהמקום. אלשייך, המוזעזע ממה שראה, סיפר בישראל את הפרשה לכמה מידידיו. במהרה הגיעו אליו כמה אנשי-אירורוף, יעצו לו לשתוק, אחרת יבולע לו.

מניין נמצאו לאשר ידלין 4,000 הדרי לרים שהפסיד ברולטה בלאס-יוגאס? חקירה שערכתי העלתה כי היתה זו תרומה שקיבל עבור קופת-חולים. לא היתה זו הפעם הראשונה או האחרונה שבה נראה הנגיד המיועד של בנק ישראל כשהוא מהמר בקזינו. לפני שנה הוא שיחק — והפסיד — בקאזינו המהודר פארק-ליין בי-לונדון, שם הפסיד יוסליה רזונאפט את כל כספו.

מייד אחרי ההפסד בלאס-יוגאס טס ידלין ללוס-אנג'לס. נפגש שם עם ידידו הטוב אמנון ברנס. ברנס היה אז בעלי-מניות עיקרי ונשיא חברת דיילין, שלה רשנות של חנויות בכל רחבי ארצות-